

แต่ผู้อ่านที่แสนดีของผม
เสียใจด้วยเรื่องคำขอโทษที่จับค้ำในครั้งก่อน
ผมจะพยายามหลีกเลี่ยงการจับค้ำในเล่มนี้
อืม อาจจะยกเว้นสักสองสามแห่งนะ...
เพราะว่าผมรักพวกคุณไงล่ะ

พวกเลือดผสมเจ็ดคนจกตอปรับเสียงเพรียก
สู่พายุหรือเปลวไฟ โลกจกถล่ม
คำปฏิญาณที่ต้องรักษาจนลมหายใจสุดท้าย
ศัตรูถือคัสตราวุธสู่ประตูแห่งความตาย

เจสัน

เจสันเกลียดการเป็นคนแก่

เขาปวดไขข้อ เขาก็กินหิงก์ๆ ขณะพยายามขึ้นเนิน ปอดของเขาเขย่าเหมือนเป็นกล่องบรรจุหิน

เขาไม่เห็นใบหน้าของตัวเอง ขอขอบคุณสวรรค์ แต่นิ้วของเขาถึงอ้อมปุตุโปน หลังมือมีเส้นเลือดดำเป่งนูนขึ้นมาเป็นแขนง

เขาถึงกับมีกลิ่นแบบคนแก่ด้วยซ้ำ...กลิ่นลูกเหม็นกับซูปไก่ มันเป็นไปได้ อย่างไรก็ตามที่เขาเปลี่ยนจากอายุสิบหกไปเป็นเจ็ดสิบห้าภายในเวลาแค่ไม่กี่วินาที แต่กลิ่นคนแก่นั้นก็มาเร็วมาก แบบว่าฟูบ ยินดีด้วย! นายตัวเหม็นแล้ว!

"เกือบถึงแล้ว" ไฟเพอร์ยิ้มให้เขา "นายทำได้ดี"

สำหรับเธอก็พูดง่ายนี้ เพราะไฟเพอร์กับแอนนาเบียร์ปลอมตัวเป็นสาวรับใช้ชาวกรีกผู้แสนน่ารัก แม้จะสวมชุดยาวแขนกุดสีขาวยกักรองเท้าสานพวกเธอก็ยังเดินขึ้นผาหินได้อย่างไม่มีปัญหา

ผมสีมะฮอกกาณีของไฟเพอร์เกล้าไว้เป็นมวยแบบก้นหอย เธอสวม

กำไลเงินประดับแขนทั้งสองข้าง ดูคล้ายคลึงกับรูปปั้นโบราณของแม่เธอ ซึ่งก็คืออะโพโรไดต์ เจสันรู้สึกเหมือนถูกข่มเล็กน้อย

การคบกับสาวสวยเป็นอะไรที่เขย่าประสาทมากพออยู่แล้ว แต่การคบกับสาวที่มีแม่เป็นเทพีแห่งความรักนี่สิ...อืม เจสันแอบกลัวอยู่ตลอดว่า ถ้าเขาเผลอทำอะไรที่ไม่โรแมนติกลงไป แม่ของไฟเพอร์ที่อยู่บนภูเขาคีโอลิมปัส ก็จะขมวดคิ้วและสาปให้เขากลายเป็นหมูป่าไปเลย

เจสันเหลือบมองข้างบน ยอดเนินอยู่สูงขึ้นไปหนึ่งร้อยหลา

"นี่เป็นความคิดที่แย่ที่สุดตลอดกาล" เขายืนพิงต้นสนซีดาร์และเอามีอเช็ดหน้าผาก "เวทมนตร์ของเฮเซลมันล้ำเกินไป ถ้ามีการต่อสู้เกิดขึ้น ฉันคงช่วยอะไรไม่ได้แน่"

"มันไม่ไปถึงขั้นนั้นหรอก" แอนนาเบ็ธรับรอง เธอดูไม่ค่อยสบายตัวนักในชุดสวาริบบ์ใช้ เพราะต้องคอยเกร็งไหล่เพื่อไม่ให้ชุดหลุดตลอดเวลา ผมสีบลอนด์ที่รวบเป็นมวยอยู่ทางด้านหลังเริ่มลู่จนมีบางปอยหย้อยต้องแตงลงมาเหมือนขามาแฉงมุ่ม ด้วยรู้ว่าเธอเกลียดแฉงมุ่ม เจสันจึงตัดสินใจไม่พูดอะไร

"เราแค่ต้องแทรกซึมเข้าไปในพระราชวัง" แอนนาเบ็ธว่า "เราเข้าไปหาข้อมูลที่ต้องการ จากนั้นก็ออกมาเลย"

ไฟเพอร์วางแอมโฟราลง มันเป็นไหเซรามิกทรงสูงสำหรับบรรจุไวน์ เธอซ่อนดาบเอาไว้ในนั้น "เราหยุดแบ็บนึ่งก็ได้นะ พักหายใจชะง่อนยอสิเจสัน"

ที่ห้อยอยู่กับสายคาดเอวของไฟเพอร์คือคอร์นูโคเพีย...เขาสัตว์เวทมนตร์แห่งความอุดมสมบูรณ์ ในจีบผ้าของเธอยังมีมีดคาทอปทริสซ่อนอยู่อีกเล่มหนึ่ง ไฟเพอร์ดูไม่ใช่คนอันตราย แต่ถ้าเกิดจำเป็นขึ้นมา เธอก็สามารถใช้มีดคาทอปทริสวิเศษพร้อมกันที่เดี่ยวยสองมือ หรือสามารถยิงมะม่วงสุกแฉกหน้าศัตรูได้

แอนนาเบ็ธปลดไหแอมโฟราลงจากไหล่บ้าง เธอซ่อนคมเช่นกัน แต่

ต่อให้ไม่เห็นอาวุธ เธอก็ยังดูอันตรายอยู่ดี ดวงตาสีเทาพายุของเธอกวาดมองสภาพแวดล้อมรอบตัว เตรียมพร้อมสำหรับภัยคุกคามใดๆ ถ้ามีหนุ่มคนไหนมาชวนแอนนาเบ็ชไปดื่มละก็ เจสันคิดว่ามีความเป็นไปได้สูงมากที่คนคนนั้นจะถูกเธอเตะเข้าที่ไปเพอร์คัม*

เขาพยายามหายใจอย่างคงที่

อ่าวอะพลาสที่อยู่ทางด้านล่างทอประกายระยิบระยับ ผืนน้ำเป็นสีน้ำเงินเข้มเหมือนอาจถูกย้อมด้วยสีผสมอาหารมาก็ได้ เรืออาร์โกสองทอดสมออยู่ห่างออกไปจากชายฝั่งประมาณสองสามร้อยหลา ใบเรือสีขาวตอหนี่ดูไม่ใหญ่ไปกว่าแอสตัมป์เลย ใบพายเก้าสิบเล่มนั้นก็ดูเหมือนไม้จิ้มฟัน เจสันคิดว่าเพื่อนๆ คงกำลังมองดูพวกเขาอยู่บนหาดฟ้าเรือ โดยผลัดกันใช้กล้องส่องทางไกลของลิโอ และพยายามกลั่นหัวเราะเมื่อเห็นรูปเจสันกำลังเดินเตาะเตาะขึ้นเนิน

"อิหากาปัญญาอ่อน" เจสันบ่น

เจสันว่าเกาะนี้มันก็สวยดีอยู่หรอก ลันเขาเขียวชอุ่มบิดเป็นเกลียววน เนินสีขาวละเอียดลาดดิ่งลงไปในทะเล เว็งน้ำก่อเกิดจากหาดโขดหิน และอ่าวที่ซึ่งมีบ้านเรือนหลังคาสีแดงกับโบสถ์อาคารปูนสีขาวเรียงรายริมชายฝั่งบนเนินลูกต่างๆ แต่มไปด้วยดอกบีออปปี โครคัส และต้นเซอร์ร่า ในสายลมอ่อนมีกลิ่นไม้หอม ทุกอย่างดีไปหมด...เว้นแต่อากาศที่ร้อนประมาณหนึ่งร้อยห้าองศาที่นี่สิ แถมความชื้นก็พอๆ กับโรงอาบน้ำโรมันเห็นจะได้

เป็นการง่ายที่จะให้เจสันเหาะขึ้นไปบนยอดเนินด้วยการบังคับสายลมแต่ไม่ค่อย ด้วยความที่ต้องอำพรางตัว เขาจึงต้องกระเสือกกระสนขึ้นไปข้างบนในร่างชายแก่ที่เขาเจ็บและตัวเหม็นกลิ่นซุ๊ปไก่

เขานึกถึงการขึ้นเขาครั้งที่แล้ว คือเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ตอนที่เฮเซลกับเขาเผชิญหน้ากับมหาโจรสลัดรอนบนหน้าผาในประเทศโครเอเชีย

* Bifurcum ภาษาละติน หมายถึง 'ของสองวง'

อย่างน้อยตอนนั้นเจสันก็มีเรียวแรงเต็มร้อย แต่สิ่งที่อีกเดี่ยวพวกเขาจะได้เผชิญนั้นมันเลวร้ายยิ่งกว่ามหาโจรมาก

"เธอแน่ใจหรือว่าเป็นเนินเขาลูกนี้" เขาถาม "คือมันดูแบบ...ไม่รู้สึก...เงียบชะมัดเลย"

ไฟเพอร์มองดูแนวสันเขา ที่เสียบอยู่กับผมของเธอคือชนฮาร์ปี* สีฟ้าเข้ม...ของที่ระลึกจากการต่อสู้เมื่อคืน ชนคนนั้นไม่ค่อยเข้ากับการปลอมตัวของไฟเพอร์ แต่เธอก็คุ้นกับมันแล้ว จากการกำจัดปีศาจไก่สาวทั้งฝูงด้วยตัวคนเดียวในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ เธอถ่อมตัวกับความสำเร้จนั้น แต่เจสันก็ดูออกเลยว่าเธอรู้สึกดีกับมัน ชนคนนั้นคือเครื่องย้ำเตือนว่าเธอไม่ใช่เด็กสาวคนเดิมที่เคยเป็นเมื่อฤดูหนาวที่แล้ว ตอนที่เขากับเธอไปถึงค่ายฮาร์ลฟบลัดเป็นครั้งแรก

"ซากปรักอยู่บนนั้น" ไฟเพอร์รับรอง "ฉันเห็นมันในไบมิดคาทอปทริส และนายก็ได้ยื่นที่เฮเซลพูดแล้วนี่ 'การรวมกลุ่ม...'"

" 'การรวมกลุ่มของพวกวิญญาณร้ายครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยสัมผัสมา' " เจสันย่นหนัก "อืม ฟังดูยอดเยี่ยมไปเลย"

หลังการต่อสู้ในวิหารใต้ดินแห่งฮาเดส สิ่งสุดท้ายที่เจสันจะต้องการก็คือการรับมือกับวิญญาณร้ายอีกกลุ่ม แต่ชะตากรรมของการเดินทางครั้งนี้ก็กำลังอยู่บนความเสี่ยง ลูกเรืออาร์โกสองต้องทำการตัดสินใจครั้งใหญ่ ถ้าเลือกผิด การเดินทางจะล้มเหลว และโลกทั้งใบก็จะพินาศย่อยยับ

ไบมิดของไฟเพอร์ ปรึกษาสัมผัสผัสเวทมนตร์ของเฮเซล และลัญชาตญาณของแอนนาเบ็ธต่างก็บ่งชี้สอดคล้องกัน...ว่าคำตอบอยู่ที่นี้ ในแคว้นอิทากา ณ วิหารโบราณแห่งโอดิสซึส ที่ซึ่งวิญญาณชั่วร้ายได้มารวมฝูงกันเพื่อรอรับคำสั่งจากไกอา** แผนคือการลอบเข้าไปปะปนและหาข่าว

* Harpy สัตว์ประหลาดในตำนาน ส่วนศีรษะและหน้าอกเป็นหญิง ร่างกายท่อนล่างเป็นนก มีกรงเล็บแหลมคม

** Gaia หรือ Gaea เทพีแห่งพื้นแผ่นดิน

เพื่อตัดสินใจเลือกแนวทางที่ดีที่สุด จากนั้นก็กลับออกมา...ถ้าเลือกได้ก็กลับออกมาแบบเป็นๆ

แอนนาเบิร์ชขยับเข็มขัดสีทอง "หวังว่าการปลอมตัวจะไม่ถูกจับได้นะ ตอนที่บรรดาผู้ลี้ภัยยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาที่ร้ายกาจมากแล้ว นี่ถ้าพวกเขารู้ว่าเราเป็นมนุษย์ก็ถึงเทพล่ะก็..."

"เวทมนตร์ของเฮเซลต้องได้ผลแน่" โฟเพอร์บอก

เจสันพยายามจะเชื่อ

ผู้ลี้ภัยที่ว่าก็คือบรรดาจอมแสบผู้ชั่วร้ายและโหดมากที่สุดในยุคที่เขามา ตอนนี้องค์อิสราเอล ราชอาณาจักรแห่งแคว้นอิทาฮาหายไปหลังสงครามกรุงทรอย พวกเขาชายอันดับสองกลุ่มนี้ก็ถูกรับมาที่พระราชวังของไอติสซึสโดยไม่ยอมจากไป แต่ละคนหวังว่าจะได้สมรสกับราชินีเพเนโลเป่เพื่อยึดครองอาณาจักร ไอติสซึสลอบกลับมาอย่างลับๆ และสังหารคนเหล่านั้นทั้งหมด...ก็งานเลี้ยงคืนสู่เหย้าแสนสบายทั่วๆ ไปนั่นล่ะ แต่ถ้าภาพนิมิตของโฟเพอร์เป็นจริงล่ะก็ ตอนนีผู้ลี้ภัยเหล่านั้นได้กลับมาแล้ว กลับมาสิงอยู่ในพระราชวังซึ่งเคยเป็นสถานที่ตายของพวกเขา

เจสันไม่ยอมเชื่อเลยว่าเขาจะได้มาเยือนพระราชวังของไอติสซึส...ซึ่งเป็นวีรบุรุษกรีกผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรที่สุดคนหนึ่งตลอดกาล แต่ก็อีกนั่นล่ะ การเดินทางนี้เต็มไปด้วยเหตุการณ์สุดระทึกที่เหนือความคาดหมายครั้งแล้วครั้งเล่า แอนนาเบิร์ชเองก็เพิ่งกลับมาจากหุบเขาวนันทกาลแห่งนครทาร์ทาร์สเมื่อเทียบกันแล้วเจสันก็คิดว่าเขาควรจะหยุดบนเรื่องการเป็นคนแก่เสียที "อืม..." เขาใช้ไม้เท้าช่วยทรงตัว "ถ้าฉันดูแก่อย่างที่ตัวเองรู้สึกล่ะก็ ฉันการปลอมตัวก็ต้องสมบูรณ์แบบแน่ๆ เราไปกันต่อเถอะ"

ขณะเดินขึ้นเขา เหนือก็ไหลลงมาตามลำคอของเจสัน เขาปวดน่องไปหมดแม้อากาศจะร้อน เขาก็เริ่มตัวสั่นระริกแล้ว และไม่ว่าจะพยายามอย่างไรเขาก็ไม่สามารถหยุดคิดเรื่องความฝันเมื่อเร็วๆ นี้ได้

ตั้งแต่ผ่านเรื่องเคหาสน์แห่งฮาเดสมา ความฝันเหล่านั้นก็แจ่มชัดขึ้นเรื่อยๆ

บางครั้งเจสันจะยืนอยู่ในวิหารใต้ดินแห่งเอพิริส โดยมีเจ้ายักษ์โคลทอสยืนค้ำอยู่ โคลทอสพูดด้วยเสียงประสานอันไร้ร่างกายว่า ถ้าพวกเจ้าต้องร่วมมือกันทุกคนถึงจะกำจัดเขาได้ แล้วพวกเจ้าจะทำอย่างไรละเมื่อถึงเวลาที่มารดาแห่งพื้นพิภพลืมหืมตาขึ้น

ครั้งอื่นๆ เจสันพบว่าตัวเองอยู่บนยอดเนินฮาล์ฟปลัด มารดาแห่งพื้นพิภพโกอาปรากฏขึ้นจากพื้น...เป็นร่างแห่งดิน ใบไม้ และก้อนหินที่หมุนวน เด็กผู้นำสงสาร เสียงของนางก้องกังวานไปทั่วภูมิทัศน์ สันเขายชันหินที่อยู่ใต้เท้าของเจสัน พ่อของเจ้าเป็นที่หนึ่งในหมู่เทพเจ้า แต่กระนั้นเจ้ากลับเป็นได้แค่ที่สอง...ไม่ว่าจะในสายตาของสหายโรมัน เพื่อนชาวกรีก หรือแม้แต่ครอบครัวของเจ้า แล้วเจ้าจะพิสูจน์ตัวเองอย่างไรละ

ส่วนฝันร้ายที่สุดของเขาเริ่มต้นในลานโล่งของบ้านหมาป่าที่หุบเขาไซโนมา ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาคือเทพีจูโน นางแปลงรัศมีเจดจ้าสีโลหะเงิน หลอมเหลว

ชีวิตเจ้าเป็นของข้า เสียงเทพีดังก็ก้องกัมปนาท เป็นของกำนัล ปล่อยให้จากซุส

เจสันรู้ว่าเขาไม่ควรมอง แต่เขาก็หลับตาไม่ได้ตอนที่จูโนระเบิดแสงซุเปอร์โนวาออกมาเมื่อนางเผยร่างเทพเจ้าอันแท้จริง ความเจ็บปวดแล่นวาวเข้าไปในจิตใจของเจสัน ร่างของเขาเผาไหม้ที่ละชิ้นๆ เหมือนเป็นหัวหอม

แล้วฉากทัศน์ก็เปลี่ยนไป เจสันยังคงอยู่ในบ้านหมาป่า แต่ตอนนี้เขาเป็นเด็กผู้ชายตัวน้อย...ที่อายุไม่มากไปกว่าสองขวบ มีผู้หญิงคนหนึ่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเขา กลิ่นมะนาวของเธอให้ความรู้สึกคุ้นเคย เครื่องหน้าของเธอดูเลือนรางไม่ชัดเจน แต่เขาจำเสียงนั้นได้ น้ำเสียงที่สดใสแต่เปราะวุ่นเหมือนแผ่นน้ำแข็งบางๆ ที่ปกคลุมอยู่เหนือลำธารสายเชี่ยว

'แล้วแม่จะกลับมารับนะลูกรัก' เธอบอก 'แม่จะกลับมาหาลูกเร็วๆ นี้' ทุกครั้งที่เจสันตื่นจากฝันร้ายเรื่องนั้น ใบหน้าของเขาจะชุ่มไปด้วยเมื่อดเหงื่อ น้ำตาก็เอ่อคลอขึ้นมาจนแสบไปหมด

นิโค ดิแอนเจโลเคยเตือนเขาแล้วว่าเคหาสน์แห่งฮาเดสนั้นจะปลุกความทรงจำอันเลวร้ายที่สุดขึ้นมา ทำให้ผู้คนเห็นและได้ยินภาพเหตุการณ์ในครั้งเก่าก่อน ฝันร้ายแห่งอดีตจะออกอาละวาด

ก่อนหน้านี้เจสันหวังว่าฝันร้ายแห่งอดีตบางตนจะไม่ออกอาละวาด แต่ความฝันของเขาก็เลวร้ายลงทุกคืน ตอนนีเขากำลังปีนซากปรักหักพังของพระราชวังที่ซึ่งเหล่าผีสิงได้มารวมตัวกันเป็นกองทัพ

นั่นไม่ได้หมายความว่าแม่จะอยู่ที่นั่นด้วยซะหน่อย เขาบอกตัวเอง แต่มือของเขาไม่ยอมหยุดสั่น การก้าวขาแต่ละครั้งดูเหมือนทำได้ยากลำบากขึ้น

"เกือบถึงแล้ว" แอนนาเบ็ธบอก "พวกเรา..."

ตูม! ทันใดนั้นเนินเขาก็สั่นสะเทือน มีเสียงฝูงชนโห่ร้องกึกก้องด้วยความถูกใจดังมาจากหลังยอดเขา เหมือนเป็นผู้ชมในสนามประลองโคลีเซียม เสียงนั้นทำให้เจสันรู้สึกสยองตามตัว เมื่อไม่นานมานี้เขาเพิ่งต่อสู้โดยมีชีวิตเป็นเดิมพันอยู่ในสนามโคลอสเซียมของโรมันมาหยกๆ โดยได้รับเสียงเชียร์จากผู้ชมที่เป็นผี ตอนนี้เขาไม่รีบร้อนอยากได้ประสบการณ์แบบนี้อีกครั้ง

"เสียงระเบิดนั่นมันอะไรกัน" เขานึกฉงน

"ไม่รู้สิ" ไพเพอร์บอก "แต่ดูเหมือนพวกเขา กำลังสนุกกันอยู่นะ พวกเราไปผูกมิตรกับคนตายกันเถอะ"

๑๑ เวส

ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่สถานการณ์มันจะเลวร้ายกว่าที่เจสันคาดคิด
ไม่อย่างนั้นมันก็คงไม่สนุกอะไร

เมื่อแอบมองลงไปจากฟุ่มโอลีฟ* บนยอดเขา เจสันก็เห็นสิ่งที่ดูเหมือน
ปาร์ตี้อันสุดเหวี่ยงของซอมบี้เด็กหอชาย

ตัวซากปรักเองไม่น่าประทับใจอะไรขนาดนั้น แต่ผนังหินสองสาม
ด้าน ลานโล่งตรงกลางที่มีวัชพืชรกชัฏ และช่องบันไดที่บิดันซึ่งสกดเข้าไป
ในแผ่นหิน บางตำแหน่งมีหลุมซึ่งถูกปิดไว้ด้วยไม้กระดาน และซุ้มโค้งต่างๆ
ก็มีโครงโลหะค้ำไว้

แต่ที่ซ่อนทับซากปรักอยู่นั้นคือความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง...เป็นภาพ
มิราจของพระราชวังอย่างที่มีมันเคยเป็นในยุครุ่งเรือง ผนังปูนสีขาวนั้นเรียงราย
ไปด้วยเฉลียงลอยความสูงสามชั้น มุขเส้าหินเข้าหาลานกลางอาคารซึ่งมีน้ำพุ
ขนาดใหญ่กับกระถางไฟสัณฐาน บันไดจะจัดเลี้ยงลิบกว่าโต๊ะมีฝีกำลังนั่ง
หัวเราะ กิน และผลักกันไปมา

* ต้นไม้จำพวกมะกอก

ตอนแรกเจสันคาดไว้ว่าในนี้หน้าจะมีวิญญาณอยู่ประมาณหนึ่งร้อยตน แต่สองเท่าของจำนวนนั้นกำลังเดินขวักไขว้ไปมา บ้างไล่ตามสาวใช้ที่เป็นแสงเรืองจนชนจนจามและถั่วยแก้วตกแตก โดยพื้นฐานแล้วคือพวกเขา กำลังซุ่มซุ่มไปเรื่อย

ส่วนใหญ่ดูเหมือนลาร์จากค่ายจูปีเตอร์...คือเป็นภูตผีที่สวมชุดตุ๊กกับ รองเท้าแตะ ผีล่ำมะเลเทเมาบางตนมีร่างกายเน่าเปื่อย ผิวเนื้อสีเทา ผมนั้น แผล็บจับกันเป็นปื้นๆ และแผลน่าสยดสยอง ตนอื่นๆ ดูเหมือนมนุษย์ธรรมดา...บ้างสวมชุดโทก้า* บ้างสวมชุดสูทนักธุรกิจแบบสมัยใหม่ หรือไม่ ก็ชุดลายพรางแบบทหาร เจสันถึงกับเห็นตนหนึ่งสวมชุดเกราะพลทหารโรมัน ทับเสื้อยืดค่ายจูปีเตอร์สีม่วงด้วยซ้ำ

ผีตนหนึ่งซึ่งมีเนื้อสีเทาและสวมชุดตุ๊กแบบกรีกที่ขาดวินกำลังเดิน เียดฉายไปในฝูงชนตรงลานกลางอาคาร เขาชูรูปปั้นครึ่งตัวที่ทำจากหินอ่อน ขึ้นสูงๆ เหมือนเป็นถ้วยรางวัลจากการแข่งกีฬา ผีตนอื่นๆ ส่งเสียงเชียร์ และตบหลังให้กำลังใจ ขณะที่ผีตนนั้นเข้ามาใกล้ขึ้น เจสันก็สังเกตเห็นว่า เขามีลูกธนูปักคออยู่ หางขนนกของก้านธนูโผล่ออกมาจากลูกกระเดือกของเขา และที่น่าใจเสียดยิ่งกว่าก็คือรูปปั้นครึ่งตัวที่เจ้าผีกำลังชูอยู่นั้น...นั่นมัน ซุสหรือเปลาณะ

เป็นการยากที่จะแน่ใจ เพราะรูปปั้นเทพเจ้ากรีกส่วนใหญ่ก็ดูคล้ายกันไปหมด แต่ใบหน้าเคราครึมที่ถ่มมึงทิ้งนั้นก็ทำให้เจสันนึกถึงรูปปั้นฮิปปีซุส ขนาดใหญ่ในบ้านพักหมายเลขหนึ่งที่ค่ายฮาร์ลพปลัดมาก

"เครื่องลักราระขึ้นต่อไป!" ผีตนนั้นตะโกนลั่น เสียงของเขาดังระรัว ออกมาจากก้านธนูที่ปักอยู่ในลำคอ "พวกเรามาถวายอาหารให้มารดาแห่งพื้นพิภพกันเถอะ!"

พวกนักปาร์ตี้ต่างพากันโห่ร้องและเคาะแก้ว ผีตนนั้นเดินไปยัง

* Toga เสื้อคลุมตัวนอกของชาวโรมัน มักทำจากขนสัตว์ สวมทับชุดตุ๊ก (Tunic) ที่ทำจากผ้าลินิน

น้ำพุกลาง ผุ่งชนเปิดทาง และเจสันก็พบว่าในบ่อน้ำพุนั้นไม่ได้เต็มไปด้วยน้ำเลย บนฐานสูงสามฟุตนั้นมีทรายพลุ่งขึ้นข้างบน โด้งเป็นม่านธุลีขาวทรงร่มก่อนจะตกลงไปในอ่างวงกลม

ผิตนนั้นห่มรูปปั้นครึ่งตัวลงไปใบบ่อน้ำพุ ทันทีที่เคียวของซุสลอยผ่านทราย หินอ่อนก็สลายไปเหมือนเป็นไม้ที่ถูกเอาเข้าเครื่องบด ทรายส่องประกายสีทองอร่าม เป็นสีของอิคอร์...โลहितแห่งเหล่าเทพ แล้วภูเขาทิ้งลูกก็ดังสนั่นไปด้วยเสียงตุ้มแบบทีบๆ เหมือนเป็นการเรอหลังอาหาร

พวกผีนกปรัดดีให้ร้องชอบใจ

"มีรูปปั้นอีกมั้ย!" ผิตนเดิมตะโกนถามผุ่งชน "ไม่มีรี๊ งั้นท่าทางเราจะต้องเอาเทพเจ้าจริงๆ มาสังเวยเป็นลำดับต่อไปกันแล้วละ!"

บรรดาสหายต่างหัวเราะและปรบมือดังสนั่นเมื่อผิตนนั้นนั่งลงในโถ๊ะจัดเลี้ยงที่อยู่ใกล้ๆ

เจสันกำไม้เท้าแน่น "หมอนั้นเพิ่งจะทำลายพ่อฉันเสียวะนะ เขาคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน"

"ฉันเดาว่านั่นคือแอนตินัส" แอนนาเบ็ธบอก "ผู้นำคนหนึ่งของกลุ่มผู้สืบทอด ถ้าจำไม่ผิดก็เป็นโอดิสซีย์ที่แหลະที่ยิงธนูตอกนั้นปักคอเขา"

ไพเพอร์สะดุ้ง "ความจริงทำถึงขนาดนั้นก็น่าจะมีการฆ่าผู้ชายซักคนได้แล้วนะ แล้วคนอื่นๆ ละ ทำไมพวกเขาถึงมีกันเยอะจัง"

"ไม่รู้สิ" แอนนาเบ็ธตอบ "กองกำลังหน้าใหม่ที่เกณฑ์มาให้โกอาละมั้งฉันว่านะ บางตนน่าจะกลับสู่โลกแห่งคนเป็นได้ก่อนที่เราจะปิดประตูแห่งความตาย บางตนก็เป็นแค่ดวงวิญญาณ"

"บางตนเป็นผี" เจสันว่า "พวกที่มีแผลเปิดกับผิวหนังสีเทาอะ เหมือนแอนตินัส...ฉันเคยสู้กับพวกนี้มาก่อน"

ไพเพอร์เอามือจับขนฮาร์ปี่สีฟ้าของเธอ "แล้วเราสังหารพวกเขาได้มั้ย"

เจสันนึกถึงการเดินทางที่เขาเคยรับมาจากค่ายจูปิเตอร์เมื่อหลายปีก่อน

ในเมืองซานเบอร์นาร์ดีโน "ได้ แต่ไม่ง่าย พวกเขาแรงเยอะ ว่องไว และฉลาด นอกจากนั้นยังกินเนื้อมนุษย์อีกด้วย"

"วิเศษ" แอนนาเบ็ธเอ่ยขึ้น "ฉันไม่เห็นทางเลือกอื่นเลยนอกจากทำตามแผนที่วางไว้ แยกกัน แทรกซิม หาคำตอบว่าพวกเขาทำอะไรกันที่นี่ และถ้าเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้น..."

"เราก็ใช้แผนสำรอง" ไฟเพอร์บอก

เจสันเกลียดแผนสำรอง

ก่อนออกมาจากเรือ ลีโอได้เอาพลูไฟฉุกเฉินขนาดประมาณเทียนวันเกิดให้ทุกคน คนละแท่ง สิ่งที่ดีควรจะเป็นคือเมื่อใครโยนพลูขึ้นไปในอากาศ มันจะพุ่งขึ้นข้างบนและระเบิดเป็นแสงฟอสฟอรัสสีขาวเพื่อให้เรืออาร์โกสองรู้ว่าทีมกำลังประสบปัญหา ณ จุดนั้นเจสันกับพวกสาว ๆ จะมีเวลาเพียงไม่กี่วินาทีในการหาที่กำบังก่อนเรือจะระดมยิงขีปนาวุธมายังตำแหน่งของพวกเขา โอบล้อมพระราชวังเอาไว้ด้วยเพลิงกรีกและสะเก็ดระเบิดสัมฤทธิ์วิเศษ

ไม่ใช่แผนการอันปลอดภัยที่สุด แต่อย่างน้อยเจสันก็ยังสบายใจที่ได้รู้ว่าเขาสามารถขอการโจมตีทางอากาศมาถล่มฝูงคนตายที่เอะอะมะมิงได้ถ้าหากสถานการณ์มันเริ่มคับขัน แต่แน่นอนว่านั่นคือกรณีที่เขากับเพื่อน ๆ สามารถหนีออกมาได้นะ และในกรณีที่เทียนวันโลกแตกของลีโอจะไม่ระเบิดส่งเดช...ซึ่งบางครั้งสิ่งประดิษฐ์ของลีโอก็ชอบเป็นอย่างนั้น...และถ้าเป็นอย่างนั้น อากาศก็คงจะร้อนกว่าเดิมมาก โดยมีโอกาสเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่จะเกิดเพลิงทายนะ

"ลงไปข้างล่างนั่นแล้วก็ระวังตัวล่ะ" เขาบอกไฟเพอร์กับแอนนาเบ็ธ

ไฟเพอร์เดินลงไปที่ท้ายของลำเขา แอนนาเบ็ธไปทางขวา เจสันใช้ไม้เท้ายันตัวลุกขึ้นยืนและเดินกะเผลกไปยังซากรัก

เขานึกย้อนไปถึงครั้งที่แล้วที่ตัวเองตกอยู่ท่ามกลางฝูงวิญญาณร้ายใน

เคหาสน์แห่งฮาเดส ถ้าไม่ใช่เพราะแฟรงก์ จางและนิโค ดิเองเงโล...

เหล่าเทพเจ้า...นิโค

หลายวันที่ผ่านมา ทุกครั้งที่เจสันแบ่งอาหารเป็นเครื่องสักการะแด่ จูปีเตอร์ เขาจะสวดภาวนาขอให้พ่อของเขาช่วยนิโคด้วย เด็กคนนั้นผ่านอะไร มามากมายเหลือเกิน และถึงอย่างนั้นก็ยังขันอาสารับงานที่ยากที่สุดอีก ซึ่ง ก็คือการขนรูปปั้นอาธีน่าพาร์เธนอสกลับค่ายฮาร์ฟบลัด ถ้านิโคทำไม่สำเร็จ มนุษย์กึ่งเทพโรมันและกรีกก็จะทำหั่นกัน หากเป็นอย่างนั้น ไม่ว่าจะไรจะ เกิดขึ้นในประเทศกรีซ เรืออาร์โกสองก็จะมีบ้านให้กลับไปหา

เจสันเดินเข้าไปในประตูของพระราชวัง เขาเอะใจขึ้นมาได้ทันทีว่าพื้น โม่เสกข้างหน้าเป็นภาพลวงตาที่ซ้อนทับหลุมขุดสำรวจลึกลับฟุต เขาขยับหลบ และเดินเข้าไปในลานโล่งต่อ

ความเป็นจริงที่ซ้อนทับกันสองชั้นทำให้เขานึกถึงฐานที่มั่นของยักษ์ ไรท์ทันทันของเขาโอทริส...ทางวากวนอันน่ามึนหัวของผนังหินอ่อนสีดำซึ่งเดี่ยว ก็ละลายกลายเป็นเงาดำ เดียวก็กลับมาแข็งแรง อย่างน้อยในระหว่างการ ต่อสู้ครั้งนั้น เจสันมีพลทหารโรมันหนึ่งร้อยนายอยู่เคียงข้าง แต่ตอนนั้นเขา มีแค่ร่างกายแบบคนแก่ ไม่เท่า และเพื่อนสองคนที่สวมชุดเจ็ดฉาย

ห่างออกไปข้างหน้าสี่สิบฟุต ไฟเพอร์กำลังเดินชอกแซกไปในฝูงชน เธอ ยิ้มขณะรินไวน์ให้พวกผีชี้เมา ถ้าไฟเพอร์รู้สึกกลัว เธอก็ไม่ได้แสดงออกมา ให้เห็น จนถึงตอนนี้พวกผียังไม่ได้สนใจอะไรเธอเป็นพิเศษ เวทมนตร์ของ เฮเซลคงจะได้ผล

เลยไปทางขวา แอนนาเบ็ธกำลังเก็บจานและถ้วยไวน์ เธอไม่ยิ้ม

เจสันนึกถึงตอนที่เขาคู่กับเพอร์ซีย์ก่อนออกมาจากเรือ

เพอร์ซีย์ต้องอยู่บนเรือเพื่อเฝ้าระวังภัยคุกคามในทะเล และก็ไม่ชอบใจ เลยที่แอนนาเบ็ธจะต้องออกไปทำการสำรวจโดยไม่มีเขา...โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อนี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งคู่ต้องแยกจากกันหลังกลับมาจากนรกทาร์รัส

เพอร์ซีย์ดึงเจสันไปข้างๆ 'เฮ้ เพื่อน...แอนนาเบิร์ตต้องฆ่าฉันแน่ถ้าฉัน
ท้าวเธอจำเป็นต้องมีคนคุ้มครอง'

เจสันหัวเราะ 'ก็จริง เธอทำอย่างนั้นแน่'

'แต่ช่วยดูแลเธอด้วยนะ ตกลงมั้ย'

เจสันบิ๊บไหล่เพื่อน 'ฉันรับรองว่าเธอจะต้องกลับมาโดยปลอดภัย'

ตอนนี้เจสันนึกสงสัยขึ้นมาแล้วว่าเขาจะรักษาสัญญาข้อนั้นได้ไหม

เขาเดินเข้าไปถึงฝูงชนแล้ว

น้ำเสียงที่สั้นกระชับดังขึ้นว่า "ไอรอส!"

แอนตินัสซึ่งเป็นผีที่มีลูกธนูปักคอจ้องเขม็งมาที่เจสัน "นั่นแกรี ไอ้
ขอทานเฒ่าเอ๊ย"

เวทมนตร์ของเฮเซลกำลังทำหน้าที่ของมัน อากาศเย็นวูบหนึ่งกระเพื่อม
ผ่านใบหน้าของเจสันเมื่อมนตร์บังตาช่วยแปลงโฉมให้เจสันอย่างแยบยล
ทำให้ผู้สู่ออกเห็นในสิ่งที่ตัวเองคาดหวังว่าจะได้เห็น

"นั่นละฉันเอง!" เจสันว่า "ไอรอส!"

ผีลึบกว่าตนหันมาทางเจสัน บ้างแยกเขี้ยวและเอามือกำด้ามดาบเรือง
แสงสีม่วง สายเกินไปที่เจสันจะมานึกสงสัยว่าไอรอสนี่เป็นศัตรูของพวกเขา
หรือเปล่านะ เพราะตอนนี้เจสันได้ผูกมัดกับบทบาทนั้นไปแล้ว

เจสันกะเผลกมาข้างหน้า พยายามบั้นหน้าแบบตาเฒ่าขี้หูอุดหูให้
เหมือนที่สุดเท่าที่จะทำได้ "ท่าทางฉันจะมงานเลี้ยงสายชะแล้ว พวกแกเหลือ
ของกินไว้ให้บ้างรีเปล่าเนี่ย"

ผีตนหนึ่งแสยะยิ้มด้วยความรังเกียจ "เจ้าขอทานเนรคุณ ให้ฉันฆ่ามัน
ทิ้งเลยม้ยแอนตินัส"

กล้ำมเนื้อคอของเจสันเกร็งขึ้นมา

แอนตินัสมองเจสันราวๆ สามวินาที จากนั้นก็หัวเราะคักๆ "วันนี้ฉัน
อารมณ์ดี มาสิ ไอรอส นั่งโต๊ะฉันนี่"

เจสันไม่มีทางเลือกมากนัก เขานั่งลงตรงข้ามกับแอนดรัสโดยมีพวก
ผียืนมองอยู่รอบๆ เหมือนคาดหวังว่าจะได้ดูการแข่งขันนัดขัณฑ์เด็ด

เมื่อมองใกล้ๆ ดวงตาของแอนดรัสเป็นสีเหลืองอ๋อย ริมฝีปากที่อยู่
เหนือฟันหมาป่าของเขาเป็นแผ่นบางๆ ราวกระดาษ ที่แรกเจสันนึกว่า
ผมหยักศกสีเข้มของผิวนั้นกำลังสลายไป แต่แล้วเขาก็พบว่ามันเป็นดินที่ไหล
เป็นสายออกมาจากกะโหลกของแอนดรัส ไหลลงมาบนไหล่ แผลเหวอะจาก
การโดนดาบฟันตามเนื้อตัวสีเทาของเจ้าผีก็มีโคลนอุดอยู่ มีดินไหลออกมา
จากแผลลูกรูที่คอของเขาด้วย

อำนาจแห่งโกอา เจสันคิดในใจ ผืนโลกกำลังยึดร่างของผิวนั้นเข้า
ด้วยกัน

แอนดรัสเลื่อนถ้วยทองและถาดอาหารมาบนโต๊ะ "ไม่คิดว่าจะได้เจอ
แกที่นั่นนะไอโรส ทำทางว่าแม้แต่ขอทานก็ยังตามจองเวรคนอื่นเป็นละมั้ง
ดีมีกินซะสิ"

ของเหลวสีแดงข้นระจกอยู่ในถ้วย บนถาดมีก้อนเนื้อควั่นกรุ่น
สีน้ำตาล แต่เป็นเนื้อของตัวอะไรก็ไม่รู้

กระเพาะของเจสันประท้วง ถึงแม้อาหารของพวกเขาจะไม่ฆ่าเขา แต่
แฟนสาวผู้เป็นมังสวิรัตก็อาจจะไม่ยอมจูบเขาไปอีกเดือนหนึ่งเลยก็ได้

เจสันนึกถึงสิ่งที่เทพเจ้าแห่งสายลมใต้โนห์สเคยบอกกับเขา สายลม
ที่พัดอย่างไร้เป้าหมายนั้นไม่ทำประโยชน์ให้แก่ผู้ใด

การทำงานทั้งหมดของเจสันในค่ายจูปีเตอร์สร้างขึ้นจากการเลือกอย่าง
ระมัดระวัง เขาคอยช่วยใกล้เกลี่ยให้มนุษย์กึ่งเทพแต่ละฝ่ายรับฟังคำโต้แย้ง
และหาจุดประนีประนอม แม้แต่ตอนที่เขาจะแหกธรรมเนียมปฏิบัติแบบโรมัน
เขาก็ยังครุ่นคิดก่อนลงมือ เขาไม่ใช่คนหุนหัน

โนห์สเคยเตือนแล้วว่าการลงแบบนั้นคือสิ่งที่จะฆ่าเขา เจสันจำเป็นต้อง
ต้องเลิกพิถีพิถันและฉกฉวยในสิ่งที่เขาต้องการ

ถ้าเจสันจะเป็นขอกานเนอร์คุณ เขาก็ต้องทำตัวให้เหมือนขอกานเนอร์คุณ เขาฉีกเนื้อออกมาคำหนึ่งและยัดเข้าปาก จากนั้นก็กระดกของเหลวสีแดงนั้น ซึ่งก็โชคดีที่มันเป็นไวน์ผสมน้ำ ไม่ใช่เลือดหรือว่ายาพิษ เจสันต้องข่มใจไม่ให้ตัวเองอาเจียนออกมา เขาไม่แม้แต่ค้อมตัวหรือสำรอก

"อ่วย!" เจสันเอามือเช็ดปาก "นี่เล่าเรื่องที่ว่า...แกเรียกมันว่าอะไรนะ การจ้องเวรรี ฉันจะไปสมัครได้ที่ไหนล่ะ"

พวกผีหัวเราะ ตบหนึ่งพลักไหล่เจสัน และเขาก็ตกใจเมื่อรับรู้ถึงการสัมผัสได้

ที่ค่ายจูปีเตอร์ พวกลาร์ไม่มีสสารทางกายภาพ แต่ดูท่าว่าดวงวิญญาณพวกนี้จะมี...ซึ่งหมายความว่ามิติศัตรูจำนวนมากกว่าเดิมอีกที่สามารถซุ่มแทงหรือตัดหัวเจสันได้

แอนดรัสโน้มตัวมาข้างหน้า "บอกมาซิไอรอส แกมีอะไรมาเสนอตอนนี้เราไม่จำเป็นต้องให้แกคอยวิ่งส่งข่าวเหมือนในสมัยก่อนแล้ว และที่แน่ๆ คือแกไม่ชินกับลู่วิ่งที่จำได้ แกถูกโอดิสซีย์สกระแทกกรามแตกละเอียดและถูกโยนเข้าไปในเล้าหมู"

เส้นประสาทของเจสันร้อนฉ่า ไอรอส...ตาแมวที่คอยวิ่งส่งข่าวให้กับบรรดาผู้สวามิภักดิ์เพื่อแลกกับเศษอาหาร ไอรอสเหมือนเป็นคนจรจัดที่บรรดาผู้สวามิภักดิ์เลี้ยงเอาไว้ พอตอนที่โอดิสซีย์สกลับมาโดยปลอมตัวเป็นขอกานเนอร์ก็คิดว่ามีขอกานคนใหม่เข้ามาในถิ่นเขา ทั้งสองเริ่มด่าทอกัน...

"แกบังคับให้ไอรอส..." เจสันชะงักไป "แกบังคับให้ฉันต่อสู้กับโอดิสซีย์ส แกถึงกับพนันว่าใครจะชนะ แม้แต่ตอนที่โอดิสซีย์สถอดเสื้อฉันเห็นกล้ามเนื้อที่กำยำแล้ว...แกก็ยังบังคับให้ฉันต่อสู้กับเขา แกไม่สนใจเลยว่าฉันจะอยู่หรือจะตาย!"

แอนดรัสแยกเขี้ยวอันแหลมคมนั้น "แน่นอนอยู่แล้วว่าไม่สน จนตอนนี้ก็ยังไม่สน! แต่ในเมื่อแกมาอยู่ที่นี่ นั่นก็แปลว่าไอแกจะต้องมีเหตุผล

ในการปล่อยแกกลับมาสู่โลกแห่งคนเป็น ไอนบอมาซิว่าทำไมแกถึงมีค่าพอให้ได้มาแบ่งทรัพย์สินกับพวกเรา"

"ทรัพย์สินอะไร"

แอนดิสสผายมือ "ก็โลกทั้งใบไงล่ะเพื่อนเอ๋ย ครั้งแรกที่เรามาพบกันที่นี่ พวกเราต้องการแค่ดินแดนของโอดิสซึส เงิน และชายาของเขาเท่านั้น"

"โดยเฉพาะชายาของเขาเลยล่ะ!" ผีหัวโล้นคนหนึ่งที่สวมเสื้อขาดวินเอาศอกถองซี่โครงเจสัน "เพเนโลเป้นั้นนะเหมือนคักน้ำผึ้งรสเลิศซัดๆ!"

เจสันหันไปเห็นไฟเพอร์ที่กำลังเลี้ยวเครื่องตีอยู่โต๊ะถัดไป เธอแอบเอานิ้วแตะปากเหมือนจะบอกว่าแทบอ้วก จากนั้นก็หันไปหว่านเสน่ห์กับพวกคนตายต่อ

แอนดิสสส่ายยิ้ม "ยูริมาคัส ไอ้ซี้ซลาดจอมบ่นเอ๊ย แกนะไม่มีโอกาสได้ครอบครองเพเนโลเป้หรอก ฉันจำได้ว่าแกเคยพาล่ามไม่หยุดเพื่อขอให้โอดิสซึสไว้ชีวิต แถมยังโยนความผิดทุกอย่างให้ฉันอีก!"

"แล้วนั่นก็ช่วยฉันได้เยอะเลย" ยูริมาคัสเลิกเสื้อขาดๆ ขึ้น เผยให้เห็นรูแสงเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณหนึ่งนิ้วตรงกลางหน้าอก "โอดิสซึสยิงธนูทะลุหัวใจฉัน แต่เพราะฉันอยากสมรสกับชายาของเขา!"

"ไม่ว่ายังไงก็ตาม..." แอนดิสสหันไปหาเจสัน "ตอนนี้อะไรมารวมตัวกันเพื่อรางวัลที่ยิ่งใหญ่นั่นมาก พอโกอาทำลายเหล่าเทพได้แล้ว เราจะเอาส่วนที่เหลือของโลกมนุษย์มาแบ่งกัน!"

"ขอจงดลอนดอน!" ผีตนหนึ่งที่อยู่โต๊ะข้างๆ ตะโกนขึ้น

"มอนทรีโอล!" อีกตนตะโกน

"ดูลูท!" ตนที่สามตะโกนบ้าง ซึ่งก็ทำเอาการสนทนาหยุดไปชั่วขณะหนึ่ง เพราะพวกผีตนอื่นๆ ต่างหันไปมองด้วยความงุนงง

เนื้อกับไวนี่ในกระเพาะของเจสันหนักอึ้งเหมือนตะกั่ว "แล้วพวก...แขกคนอื่น ๆ ที่เหลือล่ะ ฉันนับได้อย่างน้อยก็สองร้อยเลยนะ ครั้งหนึ่งเป็นพวก

หน้าใหม่ที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน"

ดวงตาสีเหลืองของแอนตินัสเป็นประกาย "ทั้งหมดเป็นผู้ที่มาขอความเมตตาจากโกอา เป็นผู้ที่มีการค้างคาและข้อข้องใจกับเหล่าเทพหรือวีรบุรุษที่เหล่าเทพเลี้ยงไว้ ใ่วายร้ายตรงนั้นคือฮิปเฟียส อดีตทราชาแห่งเอเธนส์ เขาถูกถอดถอนและแปรพักตร์ไปอยู่กับชาวเปอร์เซียที่มาโจมตีเพื่อนร่วมชาติของตัวเอง ไม่มีศีลธรรมอะไรทั้งนั้น เพื่ออำนาจแล้วเขาทำได้ทุกอย่าง"

"ขอบใจ!" ฮิปเฟียสพูดขึ้น

"ส่วนไอ้คนเถื่อนที่คาบรองเท้าวางอยู่ในปาก" แอนตินัสพูดต่อ "นั่นคือฮัสตุรบาลแห่งคาร์เทจ เขามีความแค้นต้องสะสางกับโรม"

"อืมมม" ชาวคาร์เทจคนนั้นส่งเสียง

"ส่วนไมเคิล วาร์ส..."

เจสันถึงกับล้าลัก "ใครนะ"

ชายผมสีเข้มคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงหน้าพุทรายหันมาทางเจสัน เขาสวมเกราะพลทหารโรมันทับเสื้อสีม่วง ร่างของเขาดูเบลอลๆ เป็นคว้น และมัวๆ เจสันเลยคิดว่าเขาน่าจะเป็นดวงวิญญาณในรูปแบบอะไรสักอย่าง แต่รอยสักกองทหารโรมันบนท้องแขนของเขานั้นชัดเจนพอ SPQR เทพเจ้าสองพักตร์เจเนัส และขีดทกขีดซึ่งบ่งบอกถึงจำนวนปีแห่งการรับใช้ บนเกราะหน้าอกของเขายังแขวนตราแม่ทัพกับสัญลักษณ์ของกองร้อยที่หาอีกต่างหาก

เจสันไม่เคยเจอไมเคิล วาร์ส เพราะแม่ทัพผู้ชั่วร้ายคนนั้นเสียชีวิตไปเมื่อทศวรรษที่ 1980 ถึงอย่างนั้นเจสันก็ยังรู้สึกขนลุกเมื่อสบตากับวาร์ส ดวงตาโหลลึกคู่นั้นดูเหมือนมองทะลุทะลวงผ่านการแปลงโฉมของเจสันเข้ามาได้

แอนตินัสโบกมืออย่างไม่สนใจ "เขาเป็นมนุษย์กึ่งเทพโรมันที่เคยเสียคทาอินทรีของกองทหารไปใน...อลาสก้าละมั้ง ไม่สำคัญหรอก โกอาอนุญาตให้เขาอยู่ต่อ เขายืนยันว่ามีข้อมูลสำคัญในการเอาชนะค่ายจูปีเตอร์ แต่

แกลีโอโรส...แกยังไม่ได้ตอบคำถามของฉันเลย ทำไมแกถึงควรจะเป็นที่ต้อนรับในหมู่พวกเรา"

ดวงตาไร้ชีวิตของวารัสทำให้เจสันรู้สึกใจเสีย เขารู้สึกได้เลยว่ามนตร์บังตาที่อยู่รอบๆ กำลังบางลง เหมือนตบสนองต่อความห้วนไหวของเขา ทันใดนั้นแอนนาเบ็ธก็โผล่มาอยู่ตรงไหล่ของแอนดรัส "รับไวน์เพิ่ม มั้ยคะนายท่าน อีบัส!"

แอนนาเบ็ธเทของเหลวจากเหยือกเงินลงบนหลังคอของแอนดรัส "อ้ากกก!" ผิดนั้นโง่หลัง "เด็กสาวหน้าโง่! ใครปล่อยให้เจ้ากลับมาจากรนทาร์ทาร์สกันเนี่ย!"

"ยักษ์ให้ทันตนหนึ่งคะนายท่าน" แอนนาเบ็ธก้มหัวขอโทษ "จะให้เอาผ้าเย็นมาให้มั้ยคะ ลูกธนูของท่านเปียกหมดแล้ว"

"ไปซะ!"

แอนนาเบ็ธสบตาเจสัน...เป็นการให้กำลังใจอย่างเงียบๆ...จากนั้นเธอก็หายไปในช่วงชน

เจ้าผีตนนั้นกำลังเซ็ดตัว ทำให้เจสันพอมีเวลารวบรวมความคิดได้บ้าง เขาคือไอโรส...อดีตผู้ส่งสารของบรรดาผู้ลี้ภัย ทำไมเขาถึงต้องมาที่นี่ล่ะ ทำไมพวกผีถึงต้องยอมรับเขาด้วยล่ะ

เจสันหยิบมีดหั่นเสตีกที่อยู่ใกล้ๆ มาปักลงบนโต๊ะ ทำเอาพวกผีที่อยู่รอบๆ สะดุ้งโหยง

"ทำไมพวกแกถึงควรต้อนรับฉันอย่างนั้นเธอ" เจสันคำราม "ก็เพราะฉันยังคอยส่งสารอยู่นะสิ ไอ้วยร้ายโง่เง่า! ฉันมาจากเคหาสน์แห่งฮาเดสเพื่อดูว่าพวกแกกำลังทำอะไรกันอยู่!"

อันหลังนั้นเรื่องจริง และมันก็ดูเหมือนจะทำให้แอนดรัสชะงักไป เจ้าผีลึกลับตาใสเจสัน ไวน์ยังคงหยดตติงๆ ลงมาจากก้านธนูบนลำคอ "แกคิดจะให้ฉันเชื่อเธอว่าไออาเป็นผู้ส่งแก...ที่เป็นขอทาน...มาจับตาดูพวกเรา"

เจสันหัวเราะ "ฉันอยู่ในกลุ่มสุดท้ายที่ได้ออกมาจากเอพิรัสก่อนประตูแห่งความตายจะปิดไป! ฉันได้เห็นห้องที่โคลทิวส์ยืนตระหง่านอยู่ใต้หลังคาโดมบุปผายหลุมศพ ฉันได้เดินอยู่บนพื้นปูอิฐมณีและกระดุกแห่งเนโครแมนเทียนมาแล้ว!"

อันนี้ก็จริงเหมือนกัน พวกผีที่อยู่รอบโต๊ะเริ่มกระสับกระส่ายและส่งเสียงพึมพำ

"สรุปว่านะ แอนตินัส..." เจสันเอานิ้วจิ้มเจ้าผี "บางทีแตกต่างหากที่ควรเป็นฝ่ายอธิบายให้ฉันฟังว่าทำไมแกถึงมีค่าพอที่จะมารับใช้โกอา เพราะที่ฉันเห็นนะมีแค่กลุ่มคนตายจอมอู้อี้ที่เอาแต่สนุกไปวันๆ โดยไม่ได้ทำประโยชน์อะไรในสงครามเลย แล้วจะให้ฉันไปบอกมารดาแห่งพื้นพิภพว่าอะไรละ"

จากทางหน้าต่าง เจสันเห็นไฟเพอร์ยัมให้เขาอย่างเห็นด้วย จากนั้นเธอก็หันกลับไปปรับมือกับไอ้หนุ่มชาวกรีกที่เรื่องแสงสีม่วงต่อ ไอ้หนุ่มคนนั้นพยายามดึงไฟเพอร์ยัมไปนั่งตัก

แอนตินัสจับมิดที่เจสันปักไว้บนโต๊ะแล้วดึงออกมา เขาเพ่งพินิจใบมิด "ถ้าโกอาส่งเกมมาจริง แกก็ต้องรู้ว่าพวกเราอายุอยู่ที่นั่นตามคำสั่งของพอร์พีเรียน" แอนตินัสเอามิดเดือนฝ่ามือตัวเอง แต่แทนที่จะเป็นเลือด มันกลับมีดินแห้งๆ ร่วงพรูลงมาจากรอยบาด "แกรู้จักพอร์พีเรียนใช่ไหม..."

เจสันพยายามระงับอาการคลื่นเหียน เขาจำพอร์พีเรียนได้ดีจากการต่อสู้ที่บ้านหมาป่า "ราชาแห่งยักษ์...ผิวสีเขียว สูงสี่สิบฟุต ดวงตาสีขาว เอาอาวุธมาถักกับผม ฉันรู้จักเขาแน่นอน เขาน่าประทับใจกว่าแกเยอะเลยละ"

เจสันตัดสินใจไม่เล่าว่าครั้งสุดท้ายที่ได้เจอราชาแห่งยักษ์ เจสันได้ระเบิดศีรษะของราชาแห่งยักษ์ด้วยสายฟ้า

ครั้งนี้แอนตินัสดูเหมือนจะอ้าอึ้งขึ้นมาแล้ว เจ้าผีหัวโล้นยูริมาคัสเอาแขนโอบไหล่เจสัน

"เอาละๆ เพื่อนเอ๋ย!" ยูริมาคัสมีกลิ่นเหมือนไวน์เปรี้ยวหืนกับสายไฟ

ใหม่ๆ สัมผัสจากผีทำให้เจสันรู้สึกเสียววาบในซีโครง "แน่นอนว่าพวกเราไม่ได้ซื้อใจอะไรในตัวแกหรือ! มันก็แค่...อืม ถ้าแกได้คุยกับพอร์พีเรียนในเอเธนส์มาแล้ว แกก็ต้องรู้ว่าพวกเราที่นี่กันทำไม ฉันรับรองได้เลยว่าพวกเรากำลังทำตามคำสั่งที่ได้รับมาอย่างแน่นอน!"

เจสันพยายามกลบเกลื่อนความประหลาดใจ พอร์พีเรียนในเอเธนส์ไปเอาเคยสัญญาเอาไว้ว่าจะถอนรากถอนโคนเหล่าเทพ ไครอนซึ่งเป็นผู้ฝึกสอนเจสันในค่ายฮาล์ฟบลัดสันนิษฐานว่านั่นหมายถึงพวกยักษ์จะพยายามปลุกเทพีแห่งพื้นพิภพขึ้นมา ณ ภูเขาโอลิมปัสดั้งเดิม แต่ตอนนี้...

"อะโครโพลิส" เจสันว่า "วิหารโบราณที่สุดแห่งเหล่าเทพ ตั้งอยู่ใจกลางของเอเธนส์ นั่นคือที่ที่โกอาจะตื่น"

"แน่นอน!" ยูริมาคัสหัวเราะ แผลบนหน้าอกของเขามีเสียงคลั่งๆ เหมือนเสียงจากรูพ่นน้ำของโลมา "และในการจะไปที่นั่น พวกมนุษย์กึ่งเทพจอมยุ่งจะต้องเดินทางทางทะเลถูกม็ย เพราะพวกมันรู้ว่าการบินไปเหนือพื้นดินเป็นเรื่องที่อันตรายเกินไป"

"ซึ่งหมายความว่าพวกเขาจะต้องผ่านเกาะแห่งนี้" เจสันพูดต่อ

ยูริมาคัสพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น เขาเอาแขนออกจากไหล่ของเจสันและเอานิ้วจิ้มลงไปบนแผนที่ "ณ จุดนั้นพวกมันจะต้องตัดสินใจเลือก"

ยูริมาคัสวาดรูปแนวชายฝั่งลงบนโต๊ะ ไลน์สีแดงเรืองแสงอย่างผิดธรรมชาติอยู่บนโต๊ะไม้ เขาวาดรูปประเทศกรีซเหมือนเป็นนาฬิกาทราย ไม่สมประกอบ...คือแผ่นดินผืนบนกลมป่อง ตามด้วยแผ่นดินผืนล่างที่ใหญ่เกือบจะเท่ากัน...แผ่นดินผืนใหญ่นั้นเรียกว่าเพโลปอนนีส และที่ตัดอยู่ตรงกลางคือทะเลแคบๆ...ช่องแคบโครีนธ์

เจสันแทบไม่ต้องใช้แผนที่เลย เพราะเมื่อวานตอนอยู่ในทะเล เขากับลูกเรือคนอื่นๆ ได้ศึกษาแผนที่กันมาทั้งวันแล้ว

"เส้นทางที่ตรงที่สุด" ยูริมาคัสว่า "คือเริ่มจากตรงนี้แล้วมุ่งทิศตะวันออก

ข้ามช่องแคบโครีนทีไป แต่ถ้าพวกมันพยายามไปทางนั้น..."

"พอได้แล้ว!" แอนตินัสตวาด "แกปากมากเกินไปแล้วนะยูริมาคัส"

เจ้าผีดูไม่สบอารมณ์ "ฉันก็ไม่ได้จะบอกเขาหมดทุกอย่างซะหน่อย! ก็แค่เรื่องกองทัพยักษ์ไซคลอปส์ที่รวมตัวกันอยู่ทั้งสองชายฝั่ง พวกจิตวิญญาณแห่งพายุที่เกรี้ยวกราด และอสุรกายทะเลจอมดุที่คีโทส่งไปอยู่ในน้ำ นั่นน่าจะถ้าเรือไปได้ไกลถึงเดลฟี..."

"เจ้าโง่!" แอนตินัสเอื้อมข้ามโต๊ะไปจับข้อมือของผีอีกตน แล้วเดินผ่านไปบ้าง ก็แผ่ขึ้นไปตามมือและแขนที่เป็นแสงเรืองของยูริมาคัส

"ไม่หะ!" ยูริมาคัสร้องเสียงแหลม "ได้โปรด! ฉัน...ฉันแค่..."

เจ้าผีกรีดร้องขณะถูกดินห่อหุ้มร่างกายเหมือนเป็นเปลือก จากนั้นก็แตกออก ภายในไม่มีอะไรเหลืออยู่เลยนอกจากฝุ่นกองหนึ่ง ยูริมาคัสหายไปแล้ว

แอนตินัสถอยกลับมา นั่งเซ็ดมือ ผู้สื่อข่าวอื่นๆ มองเขาด้วยความหวาดระแวงอย่างเจี๊ยบๆ

"ต้องขอโทษด้วยไอรอส" เจ้าผียิ้มเลือดเย็น "ตอนนี้แกต้องรู้แล้วว่า... หนทางสู่เอเธนส์นั้นได้รับการเฝ้าระวังเป็นอย่างดี อย่างที่พวกเราได้สัญญาเอาไว้ พวกมนุษย์กึ่งเทพถ้าไม่เสี่ยงกับช่องแคบซึ่งไม่มีทางรอดเลย ก็ต้องเล่นเรืออ้อมเพโลปอนนีสไป ซึ่งนั่นก็แทบไม่ได้ปลอดภัยกว่ากันเท่าไรไม่ว่ายังไงก็ตาม พวกมันดูเหมือนไม่น่าจะมีชีวิตยืนยาวพอให้ได้ทำการตัดสินใจเลือกหรือท้อ เมื่อพวกมันไปถึงอิทากาแล้ว เราจะรู้แน่นอน เราจะสกัดพวกมันเอาไว้ตรงนี้ และโกอาจะเห็นว่าพวกเรามีคุณค่ามากแค่ไหน แกเอาข้อความนี้กลับไปยังเอเธนส์ได้เลย"

หัวใจของเจสันเต้นตุบๆ กระแทกกระตุกอก เขาไม่เคยเห็นเปลือกแห่งดินที่แอนตินัสใช้ทำลายยูริมาคัสมาก่อน เขาไม่อยากจะหาคำตอบด้วยว่าพลังแบบนี้จะใช้กับมนุษย์กึ่งเทพได้หรือเปล่า

นอกจากนั้นแอนดรัสยังดูเหมือนมั่นใจมากกว่าสามารถตรวจจับเรืออาร์โกสองได้ จนถึงตอนนี้เวทมนตร์ของเฮเซลยังช่วยอำพรางเรือเอาไว้ได้ แต่ก็ไม่มีทางบอกได้เลยว่าอีกนานแค่ไหน

เจสันได้ข้อมูลที่ต้องการแล้ว เป้าหมายของพวกเขาคือกรุงเอเธนส์ เส้นทางที่ปลอดภัยกว่า หรืออย่างน้อยก็เส้นทางที่พอจะเป็นไปได้ นั่นคือการอ้อมชายฝั่งด้านใต้ไป วันนี้เป็นวันที่ 20 กรกฎาคม พวกเขาใช้เวลาแค่สิบสองวันก่อนแผนการขึ้นของโกอาในวันที่ 1 สิงหาคม เทศกาลแห่งความหวังตามธรรมเนียมโบราณ

เจสันกับเพื่อนๆ จำต้องรีบไปในระหว่างที่ยังมีโอกาส

แต่อะไรบางอย่างรบกวนจิตใจเขา...เป็นลางสังหรณ์เย็นเยือก มันเหมือนกับว่าเขายังไม่ทันได้ยินข่าวร้ายที่สุด

เมื่อครู่ยูริมาคัสพูดถึงเดลฟี เจสันแอบหวังอยู่ลึกๆ ว่าเขาจะไปได้ไปเยือนวิหารโบราณแห่งผู้พยากรณ์ของอะพอลโล เพื่อจะได้รู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับอนาคตของตัวเอง แต่ถ้าสถานที่นั้นถูกอสูรกายยึดไปแล้ว...

เจสันผลัดจานอาหารเย็นชืดออกไป "ฟังดูเหมือนทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีเพื่อตัวแเองนะแอนดรัส ฉันหวังว่าจะเป็นอย่างนั้น มนุษย์กึ่งเทพพวกนี้น่าชาญฉลาดมาก พวกเขาปิดประตูแห่งความตายได้ เราไม่อยากให้พวกเขาหลบผ่านด่านของพวกแกไปได้หรอก เผอิญๆ จะไปขอความช่วยเหลือจากเดลฟีได้อีกต่างหาก"

แอนดรัสหัวเราะคักๆ "เรื่องนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะตอนนี้เดลฟีไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของอะพอลโลอีกต่อไปแล้ว"

"ชะ...เข้าใจ งั้นถ้าพวกมนุษย์กึ่งเทพล่องเรืออ้อมเพโลปอนนีส์ไปละ"

"แกกังวลมากเกินไปแล้ว การเดินทางนั้นไม่มีวันปลอดภัยสำหรับมนุษย์กึ่งเทพหรอก และมันก็ยังเป็นระยะทางไกลเกินไปอีกต่างหาก นอกจากนี้ ชัยชนะก็ยังวิ่งพล่านอยู่ในโอลิมเปียด้วย ตราบเท่าที่ยังเป็นแบบนี้ มันไม่มี

ทางเลยที่พวกมนุษย์กึ่งเทพจะชนะในสงครามครั้งนี้"

เจสันไม่เข้าใจความหมาย แต่เขาก็พยักหน้า "ดีมาก ฉันจะกลับไปรายงานต่อราชาพอร์ฟีเรียน ขอบใจนะสำหรับ...เอ่อ อาหาร"

แล้วไม่เคิล วาร์สที่อยู่ตรงน้ำพุก็ตะโกนขึ้นว่า "เดี๋ยวก!"

เจสันกลืนคำสบถลงไป เขาพยายามไม่สนใจแม่ทัพที่ตายแล้วคนนั้น มาตลอด แต่ตอนนี้วาร์สกลับเดินเข้ามาพร้อมรังสีออร่าสีชาวมุกขมัว ดวงตาโหลลึกคู่หนึ่งดูเหมือนหลุมยุบ วาร์สห้อยดาบเกล็ดดีส์ทองจักรพรรดิไว้ข้างตัว

"นายต้องอยู่ต่อ" วาร์สว่า

แอนดิสมองเจ้าผิอย่างไม่สບอารมณ์ "มีปัญหาอะไรรึ พลทหารโรมัน ถ้าไอรอสอยากไปก็ปล่อยเขาไปสิ เขาตัวเหม็นจะตาย!"

ผีตนอื่นๆ หัวเราะเสียงหวาดๆ ไฟเพอร์ที่อยู่อีกด้านของลานโล่งหันมามองเจสันด้วยความเป็นห่วง ไกลออกไปเล็กน้อย แอนนาเบ็ธแอบหยิบมีดจากถาดเนื้อไปซ่อนไว้ในฝ่ามืออย่างแนบเนียน

วาร์สเอามือวางบนลูกกลมของด้ามดาบ แม้อากาศจะร้อน เกราะหน้าอกของเขาก็ยังมีน้ำแข็งเกาะ "ฉันเสียกองร้อยไปสองครั้งในอลาสก้า... ครั้งแรกตอนยังมีชีวิต อีกครั้งเสียให้กับเกรคัลที่ชื่อเพอร์ซีย์ แจ็กสันตอนเป็นผี แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังมาที่นี่เพื่อตอบรับเสียงเพรียกจากโกอา นายรู้มั๊ยว่าทำไม"

เจสันกลืนน้ำลาย "ความดื้อมั่ง"

"นี่เป็นสถานที่แห่งการโยทยา" วาร์สบอก "พวกเราทั้งหมดถูกดึงดูดมาที่นี่ และได้รับการคำจูนจากพลังอำนาจแห่งโกอาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ก็โดยความปรารถนาอันแรงกล้าด้วย ความโลภของยูริมาคัส ความโหดร้ายป่าเถื่อนของแอนดิส"

"แกชมฉันเกินไปแล้ว" เจ้าผีเปรยขึ้น

"ความเกลียดชังของฮัสตรูบาล" วาริสพูดต่อ "ความขมขื่นของฮิปเปียส ความทะเยอทะยานของฉัน แล้วนายล่ะไอโรส นายถูกอะไรดึงดูดมาที่นี่ ขอรานซึกคนจะปรารถนาถึงสิ่งใดมากที่สุด การได้มีบ้านรีเปลา"

เจสันรู้สึกเสียวาทตรงฐานกะโหลก...เป็นความรู้สึกแบบเดียวกับตอนที่กำลังจะเกิดพายุไฟฟ้าลูกใหญ่

"ฉันต้องไปแล้ว" เจสันบอก "มีข้อความให้ต้องถ่ายถอด"

ไมเคิล วาริสชกตาบ "พ่อของฉันคือเจสัน เทพเจ้าสองพักตร์ ฉันคุ้นเคยกับการมองทะลุหน้ากากและการหลอกลวง นายรู้มัยไอโรส ว่าทำไมเราถึงมันนอกมันใจนักกว่าพวกมนุษย์กึ่งเทพจะไม่มีวันเล็ดลอดสายตาของพวกเขาไปได้"

เจสันไล่คำสบถภาษาละตินอยู่ในใจเป็นชุด เขาพยายามคำนวณว่าเขาจะหยิบพลุจุกเงินขึ้นมาจุดได้เร็วแค่ไหน หวังว่าเขาจะถ่วงเวลาได้นานพอให้พวกสาว ๆ ไปหาที่กำบังได้ก่อนที่คนตายผู้นี้จะเชือดเขา

เจสันหันไปหาแอนดรัส "ตกลงว่าแกเป็นหัวหน้าจริงรีเปลาเนี่ย หาคะกร้อมาครอบปากชาวโรมันคนนี้ซะหน่อยดีมัย"

เจ้าผีสูดหายใจลึก ลูกธนูที่ปักคอของเขาอยู่สั้นระริว "อา! แต่มันก็ดูน่าสนุกดีนี่ เอาเลย วาริส!"

ผีแม่ทัพเงื้อมมือขึ้น "ความปรารถนาคือสิ่งที่เปิดเผยตัวตนของพวกเรามันแสดงให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริง มีใครบางคนมาหานายเนอะเจสัน เกรซ"

แล้วฝูงชนที่อยู่หลังวาริสก็เปิดทาง ผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นผีเรื่องแสงล่องลอยมาข้างหน้า เจสันรู้สึกราวกับว่ากระดุกของเขากำลังป่นสลายเป็นผุยผง

"ลูกรัก" ผีแม่ของเขาเอ่ยขึ้น "ลูกกลับมาบ้านแล้ว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)